

Arrest

nr. 289 713 van 1 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165 / 2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAEREWYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 juni 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 12 december 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 13 december 2022 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.06.2022 werd ingediend door:

Naam: A.(...)

Voornaam: S.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging ingediend, in hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw A.(...) F.(...) (RR (...)) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1 ° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentpersoon volgende documenten voor :

- Attesten ACLVB dd. 2.12.2021 en dd. 9.06.2022 waaruit blijkt dat de referent een volledige werkloosheid heeft genoten in de periodes september 2021 tot en met november 2021 en maart 2022 tot en met mei 2022

- Arbeidsovereenkomst op naam van betrokkene zelf

Uit de documenten blijkt dat de referentpersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Gezien er geen documenten zijn voorgelegd waaruit blijkt dat de referentpersoon actief op zoek is gegaan naar werk, kan de werkloosheidsuitkering niet worden aanvaard ter staving van de bestaansmiddelen. Aangezien de bestaansmiddelen niet in aanmerking worden genomen, is een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig. Onze Dienst is enkel gehouden tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Met de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk Hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

De andere voorgelegde documenten aangaande de betaling van huur doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn syntheseseminarie poneert verzoeker dat de beslissing formeel ongeldig is. Hierbij stelt hij het volgende:

“Verzoeker meent dat de bestreden beslissing alleen al op basis van formele gronden dient te worden nietig verklaard:

- *De beslissing wordt genomen door een “Attaché” voor de Staassecretaris voor Asiel en Migratie. Op geen enkele wijze wordt verduidelijkt, verklaard en/of gestaafd of de bewuste persoon (I S.(...)) enerzijds als gemachtigde de beslissing neemt (er staat immers helemaal niet aangeduid op welke gronden wordt gehandeld voor de Staatssecretaris, en anderzijds of hij/zij wel als gemachtigde kan/mag optreden.*
- *De beslissing wordt blijkbaar genomen te Brussel maar in de tituluur wordt blijkbaar als afzender/beslissende overheid (?) de gemeente Sint-Niklaas vermeld.*

7. Volkomen ten onrechte meent verwerende partij dat niet zou moeten worden onderzocht of de beslissing op ene formeel geldige wijze werd genomen en is tot stand gebracht.

Nochtans indien daadwerkelijk blijkt dat alleen al op basis van formele gronden de beslissing niet geldig werd genomen, dient zij als nietig te worden beschouwd en kan zij geen verdere uitwerking of gevolg hebben.

Het feit dat verzoeker ook de schending van de materiële motiveringsplicht inroept, belet helemaal niet dat ook en in eerste instantie de formele geldigheid van de beslissing kan worden ingeroepen. (Verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij de ingeroepen formele ongeldigheid verwacht met een schending van de formele motiveringsplicht.)

8. Verwerende partij blijft voorhouden dat de heer I.(...) S.(...) de nodige machtiging en bevoegdheid zou hebben tot het nemen van de bestreden beslissing.

Er wordt gesteld dat de heer I.(...) S.(...) de graad van attaché (klasse A1) zou hebben en dat de loutere vermelding op de beslissing zou volstaan.

Echter voegt verwerende partij zelf het besluit toe waaruit blijkt dat de heer S.(...) enkel als ‘stagiair’ werd aangesteld; bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat een stagiair reeds over de nodige hoedanigheid zou beschikken om als volwaardig “attaché” beslissingen te nemen.

9. Ook de bewering dat de onduidelijkheid in plaats vermelding geen belang zou hebben raakt kant noch wal.

In een al zeer formalistisch opgesteld systeem mag van een overheid worden verwacht dat zij minstens zelf dit systeem volgt en bijgevolg voldoende strikt en duidelijk handelt.

De dienaangaande door verwerende partij verstrekte uitleg kan hiervoor niet volstaan.

10. De beslissing is bijgevolg op formele gronden nietig.”

3.2. Verzoeker voert in wezen in zijn eerste middel een exceptie op van onbevoegdheid van de steller van de akte.

3.3. Naar aanleiding van verzoekers kritiek had de verwerende partij als bijlage bij haar nota met opmerkingen een besluit gevoegd van de voorzitter van het directiecomité van Binnenlandse Zaken van 10 februari 2022 waarbij dhr. I. S. “(...) benoemd (wordt) in de hoedanigheid van stagiair in de klasse A1 bij de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken (...)” (Nota met opmerkingen, bijlage 1).

3.4. In zijn syntheseseminarie volhardt verzoeker in zijn middel en meent hij dat zijn kritiek bij uitstek gegrond is omdat de vermelde beslissingnemer blijkens het besluit van de voorzitter van het directiecomité slechts als ‘stagiair’ benoemd werd.

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als haar juridische grondslag. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat in artikel 13, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het MB van 18 maart

2009) wordt vastgelegd dat de 'attachés' van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zijn om deze beslissingen te nemen. Artikel 13, §1, van het MB van 18 maart 2009 bepaalt immers het volgende:

"§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : (...) artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; (...)"

Naar aanleiding van de repliek van verzoeker in zijn synthesesmemorie wijst de Raad erop dat artikel 1, 2°, van het MB van 18 maart 2009 op zijn beurt de definitie van de notie 'personeelsleden' uit artikel 13, §1 bevat. Deze definitie luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit besluit wordt verstaan onder :

(...)

2° personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken : de personen die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie als contractueel ambtenaar, stagiair of statutair ambtenaar uitoefenen of die een managementfunctie uitoefenen." (eigen onderlijning)

3.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat de steller van de akte wel degelijk bevoegd was om de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij poneert dat de beslissing op formele gronden nietig zou zijn.

Het eerste 'middel' is ongegrond.

3.7. In een tweede middel van zijn synthesesmemorie voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, en van *"de wettigheid, het recht van verdediging e.a., inbegrepen het EVRM"* als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Volkomen ten onrechte meent verwerende partij te kunnen voorhouden dat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht niet voldoende zou gemotiveerd zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij niet kan ontkennen dat elke genomen beslissing de motieven voor dergelijk oordeel dient te omvatten.

Alleen al de beperkte wijze waarop de bestreden beslissing is gemotiveerd bewijst voldoende het gebrek aan motivering.

12. Volkomen ten onrechte wordt voorgehouden dat met de voorgelegde bewijzen inzake werkloosheidsuitkeringen van de echtgenote van verzoeker mevrouw F.(...) A.(...) geen rekening kan worden gehouden als bestaansmiddelen.

Er wordt enkel aangeduid dat er geen bewijzen zouden voorliggen dat er door de referentiepersoon actief op zoek zou zijn gegaan naar werk.

Er kan echter niet worden ontkend en het wordt met zoveel woorden ook in de beslissing aangehaald dat er "een volledige werkloosheid" werd genoten.

Dit duidt op zich reeds aan dat de referentiepersoon voldeed aan de voorwaarden om die uitkering te krijgen.

M.a.w. dat zij voldoende gepresteerde dagen had in de referentieperiode om aanspraak te kunnen maken/hebben op volledige werkloosheid.

De referentiepersoon had dus wel degelijk gewerkt en haar toestand van 'volledige werkloosheid' kan enkel beschouwd worden als een tijdelijk toestand.

In elk geval kan hieruit alleen worden afgeleid dat er wel degelijk sprake was van stabiele en regelmatige inkomsten.

13. In de bestreden beslissing wordt geen verder nazicht gedaan, noch rekening gehouden met alle voorhanden zijnde bestaansmiddelen.

Zo wordt ten onrechte geen aandacht besteed aan en geen rekening gehouden met de eigen bestaansmiddelen die door verzoeker werden aangebracht als gevolg van zijn tewerkstelling. Verzoeker was tewerk gesteld zoals blijkt uit de overgemaakte arbeidsovereenkomst waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen.

Verzoeker legt bijkomend zijn arbeidsovereenkomst voor voltijdse arbeid als schilder dd.

17.11.2022.

Er dient immers voor de beoordeling van de bestaansmiddelen ook rekening te worden gehouden met de eigen inkomsten van verzoeker.

14. Er wordt volledig voorbijgegaan aan de doelstelling van de vooropgestelde voorwaarden voor gezinshereniging.

De reden voor een onderzoek naar stabiele en toereikende bestaansmiddelen is er op gericht te onderzoeken en te vermijden dat men ten laste zou vallen van de regelingen inzake sociale bijstand.

D.b. dat wanneer er uit de voorliggende stukken en aangebrachte elementen vol-en afdoende blijkt dat er redelijkerwijze geen reden voorhanden is om te onderstellen dat men ten laste van een regeling van sociale bijstand zou vallen, er enkel en alleen kan worden besloten tot de vaststelling dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn.

15. De inkomensvereiste komt voort uit richtlijn 2003/86/EG over gezinshereniging met derdelanders, maar wordt in België ook toegepast op gezinshereniging met Belgen die geen gebruik maken van het vrij personenverkeer. Uit vaste rechtspraak volgt dat de inkomenseis voor Belgen richtlijnconform geïnterpreteerd moet worden nu de Belgische wetgever ervoor koos om Belgen op vlak van gezinshereniging op dezelfde wijze te behandelen als derdelanders. Volgens richtlijn 2003/86/EG mogen lidstaten het bewijs vragen van stabiele en regelmatige inkomsten "die volstaan om het gezin te onderhouden, zonder een beroep te doen op de sociale bijstand van de gastlidstaat". In de richtlijn wordt het begrip 'stabiele en regelmatige inkomsten' dus geplaatst tegenover het begrip 'sociale bijstand'.

Uit die tegenstelling volgt volgens het Hof van Justitie dat het begrip 'sociale bijstand' in de richtlijn betrekking heeft op bijstand van de overheid, waarop de gezinshereniger beroep doet omdat hij niet beschikt over voldoende inkomsten om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor tijdens zijn verblijf dreigt ten laste te vallen van de sociale bijstand van de gastlidstaat. Het gaat om bijstand die in de plaats komt van inkomsten om te voorzien in de algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en niet op bijstand ter dekking van bijzondere, individueel bepaalde noodzakelijke kosten van bestaan of op inkomensondersteunende maatregelen (HvJ 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08).

Het begrip 'sociale bijstand' in de zin van de richtlijn komt in België overeen met de tarieven van het (equivalent) leefloon. Personen met een vast inkomen boven het leefloontarief kunnen dus niet ten laste vallen van de Belgische sociale bijstand in de zin van de richtlijn.

Toch bepaalt de Belgische Verblijfswet dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste'. Dat is slechts een referentiebedrag:

Stabiele en regelmatige inkomsten boven dat bedrag zijn zeker voldoende. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat zodra het inkomen gelijk is aan of hoger is dan het wettelijke referentiebedrag, DVZ geen verder onderzoek mag doen naar de hoogte van het bedrag van de bestaansmiddelen (Grondwettelijk Hof 26 september 2013, nr. 121/2013).

Onder dat bedrag mag DVZ de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren (artikel 12bis, §2, vierde lid Vw). DVZ moet dan eerst een individuele behoefteanalyse maken om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Normaal gezien zouden stabiele en regelmatige inkomsten boven de Belgische bijstandsnorm dus moeten volstaan.

Beslissingen van DVZ waaruit niet blijkt dat een individuele behoefteanalyse werd uitgevoerd of op basis van welke analyse en elementen de DVZ tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van de gezinshereniger niet voldoende zijn om te voorzien in de behoeften van het gezin zijn nietig. Zie o.m. RvV 8 februari 2018, nr. 199.458; RvV 23 juni 2014, nr. 126.121; RvV 21 februari 2014, nr. 119.324; RvS 19 december 2013, nr. 225.915; RvV 30 maart 2012, nr. 78.662 en RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; RvV 26 september 2012, nr. 88.251.

Het toetsen van de bestaansmiddelen aan een bedrag dat hoger is dan het bedrag dat wettelijk beschouwd wordt als 'toereikende bestaansmiddelen', die de gezinshereniging toelaten, is manifest in strijd is met de Verblijfswet. Door enkel te verwijzen naar de armoederisicogrens wordt niet vastgesteld wat de behoeften zijn en of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische Staat (RvV nr 208.512, 31 augustus 2018).

Het bedrag dat gebruikt wordt om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt is beduidend hoger dan het bedrag waarbij iemand sociale bijstand kan ontvangen. Terwijl het juist de wil was van de wetgever om de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, en niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt (RvV nr. 137.738 van 2 februari 2015).

16. Het Hof van Justitie benadrukte dat gezinshereniging de algemene regel is en dat de inkomenseis in de richtlijn strikt uitgelegd moet worden. Lidstaten mogen hun bevoegdheid (om een inkomenseis op te leggen) nooit zo gebruiken dat ze afbreuk doen aan het doel van de richtlijn, het bevorderen van gezinshereniging, en aan het nuttig effect ervan. Ook moeten lidstaten de voorwaarden inzake inkomen steeds toepassen in het licht van artikel 7 (recht op gezinsleven) en 24 (hoger belang van het kind) van het Handvest van de Grondrechten van de EU (HvJ 4 maart 2010, Chakroun, nr. C-578/08; HvJ 6 december 2012, O. en S., C-356/11 en C-357/11).

17. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de voorwaarde inzake bestaansmiddelen eng beperkt tot de gezinshereniger die moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en bijgevolg geen rekening houdt met de eigen inkomsten van de aanvrager, maakt dat dit gebaseerd op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

Volgens de Verblijfswet (Vw) moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt.

De bestaansmiddelen zijn dus niet beperkt tot de door de gezinshereniger verworven bestaansmiddelen. Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over "de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt »" volgens dewelke "enkel de persoonlijke inkomsten van RvV X - Pagina 13 de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging" (overweging B.6.2). Het Grondwettelijk Hof had in de hem voorliggende zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

In de voorliggende zaak geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat zij de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft verwerende partij de term "beschikken" in artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskennis van deze wetbepaling. Dit is in casu des te belangrijker aangezien de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij volgens haar wel degelijk een behoeftanalyse moest doen.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat, bij gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, er geen sprake is van bestaansmiddelen die lager zijn dan het in diezelfde bepaling bedoelde referentiebedrag en besluit zij daarom dan ook dat zij niet diende over te gaan tot de in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet bedoelde behoeftanalyse (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken betwist de verwerende partij in de bestreden beslissing echter evenmin dat de verzoekende partij bewijzen van eigen inkomsten voorlegde. Bovendien blijkt uit bovenstaande bespreking eveneens dat de verwerende partij wel rekening had moeten houden met de eigen inkomsten van de verzoekende partij bij het beoordelen van de bestaansmiddelen, wat zij niet gedaan heeft. Aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf toegeeft dat de verzoekende partij bewijzen bijbracht van eigen inkomsten, maar dat volgens de verwerende partij geen behoefteanalyse moest gebeuren omdat er geen inkomsten werden weerhouden, maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

De repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen, waar zij op bovenvermelde punten enkel haar standpunt herhaalt zoals dit werd weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk dat volgens haar de inkomsten van de verzoekende partij zelf niet mogen worden meegerekend bij de in overweging te nemen bestaansmiddelen, doet aan het bovenstaande niets af.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in combinatie met de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Verder heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

RvV nr. 280 954 van 28 november 2022 blz. 12-13

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

RvV nr. 281 082 van 29 november 2022 punt 2.15 in fine

De bestaansmiddelen moeten niet rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien

Er kan niet worden geoordeeld dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner.

Er is een totaal gebrek aan een daadwerkelijk individueel onderzoek naar het privé-leven

De bestaansmiddelen van de echtgenoot van een Belg zijn géén uitgesloten bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° Verblijfswet.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd wanneer er zowel wordt gesteld dat er geen rekening zou moeten houden met de daadwerkelijk ontvangen werkloosheidsuitkering van de referentiepersoon (die worden blijkbaar buiten beschouwing gelaten omdat er geen bewijzen van het zoeken naar werk voor zouden liggen) en bovendien daaruit wordt afgeleid dat er bijgevolg ook niet verder moet worden gekeken naar de andere bestaansmiddelen van het gezin van de referentiepersoon (en dit louter en alleen op basis van het arbitrair buiten beschouwing laten van de daadwerkelijk aanwezige werkloosheidsuitkeringen).

Verwerende partij vermeldt zelf in de bestreden beslissing dat de arbeidsovereenkomst van verzoeker werd voorgelegd. Ten onrechte werd hiermee geen rekening gehouden en werden geen verdere onderzoeken uitgevoerd voor de globale bestaansmiddelen van het gezin betreft (met inbegrip van een behoeften

18. Tevens geldt het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht.

Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vreemdelingenwet beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Juist door te kijken naar het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon kan dit als gevolg hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk valt.

Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

19. Zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet leidt ertoe dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd op manifeste wijze het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Dit blijkt uit de voorgaande argumentatie.

Er werd totaal geen concreet onderzoek naar de huidige persoonlijke omstandigheden van verzoeker gedaan.

Er is geen sprake van een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek. Meer zelfs de bestreden beslissing beperkt zich tot een aantal algemene bewoordingen en een stereotiepe pseudomotivering.

20. Bovendien en los van het feit of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, diende wanneer vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vreemdelingenwet er een wettelijk verplichte behoefteanalyse te worden verricht.

Hierbij dient "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" uitgemaakt te worden "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden".

De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin.

Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ..." te beschouwen.

21. Er werd bijgevolg niet met de nodige zorgvuldigheid te werk gegaan bij het onderzoek niet alleen van de juridische maar ook en voornamelijk van de concrete, ter zake dienende feitelijke aspecten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

22. De herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c) Gezinsherenigingsrichtlijn, die de derdelander moet hebben om gezinshereniging te kunnen doen, is niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. (HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/ Belgische staat)

Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen, moet dus niet noodzakelijk afkomstig zijn van de gezinshereniger zelf, maar mag ook van een familielid zijn (al dan niet het familielid dat gezinshereniging vraagt) of van een andere derde (voor zover dit inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is).

23. De bestreden beslissing werd op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd op manifeste wijze met de voeten getreden.

24. CONCLUSIE:

De bestreden beslissing dient nietig te worden verklaard."

3.8. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van "de wettigheid, het recht van verdediging e.a., inbegrepen het EVRM" als algemene beginselen van behoorlijk bestuur aangezien hij onvoldoende verduidelijkt welke bepalingen en beginselen hij precies geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing deze zou schenden.

3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.10. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.11. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.12. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.13. Verzoeker diende blijkens het administratief dossier op 14 juni 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische echtgenote. Bij deze gelegenheid werd hem gevraagd een bewijs neer te leggen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon. Verzoeker legde attesten neer van het ACLVB waaruit blijkt dat de referentiepersoon volledige werkloosheid genoten heeft in het najaar van 2021 en het voorjaar van 2022 en een arbeidsovereenkomst op zijn naam.

3.14. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing het volgende naar aanleiding van de door verzoeker neergelegde documenten betreffende de bestaansmiddelen:

“Uit de documenten blijkt dat de referentiepersoon een werkloosheidsuitkering ontvangt. Gezien er geen documenten zijn voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon actief op zoek is gegaan naar werk, kan de werkloosheidsuitkering niet worden aanvaard ter staving van de bestaansmiddelen. Aangezien de bestaansmiddelen niet in aanmerking worden genomen, is een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig. Onze Dienst is enkel gehouden tot een behoefteanalyse wanneer de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het aangehaalde referentiebedrag (RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

Met de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk Hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

De andere voorgelegde documenten aangaande de betaling van huur doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.”

3.15. In zijn tweede middel beklaagt verzoeker zich over de beoordeling van de voorgelegde bewijzen inzake de bestaansmiddelen. In de beslissing wordt nergens betwist dat de echtgenote van verzoeker ‘volledige’ werkloosheid ontvangt. Er wordt wel gewezen op de voorwaarde uit artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat een werkloosheidsuitkering bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel in aanmerking kan worden genomen *“indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt”*. Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststelling dat door de referentiepersoon geen bewijzen werden neergelegd dat zij actief werk zoekt, waardoor er geen bestaansmiddelen zijn die in aanmerking kunnen worden genomen en verzoeker niet voldoet aan de grondvoorwaarden om zijn verblijfsrecht erkend te zien.

3.16. Met de arbeidsovereenkomst van verzoeker (schilder), die hij als bijlage bij zijn gedinginleidend verzoekschrift had gevoegd, kan geen rekening worden gehouden aangezien, in weerwil van verzoekers beweringen, de voorwaarde van stabiele, voldoende en toereikende bestaansmiddelen in artikel 40ter van de vreemdelingenwet enkel wordt opgelegd aan *“de Belgische onderdaan”*. Enkel de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn dus relevant. Hieruit volgt dat met de inkomsten van de familieleden van de Belgische gezinshereniger, waaronder de betrokken vreemdeling zelf, geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van de oorspronkelijke aanvraag (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.612).

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin, onder andere op grond van overwegingen uit een arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019 (HvJ, 3 oktober 2019, nr. C-302/18), naar analogie wordt besloten dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet, de door de vreemdeling-aanvrager gegenereerde inkomsten, niet buiten beschouwing mogen worden gelaten. Zeer recent heeft de Raad van State evenwel uitdrukkelijk gesteld dat “(d)e in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde *“toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen”* moeten volstaan om de gezinshereniger en zijn familieleden te onderhouden en te voorkomen dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel” en dat “(d)eze bestaansmiddelenvoorwaarde (...) in hoofde van de gezinshereniger zelf (geldt)” (RvS 2 maart 2023, nr. 255.940). Blijkens dit arrest kunnen de inkomsten van de vreemdeling-aanvrager bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet nooit in aanmerking worden genomen en dienen deze zelfs in het kader van een eventuele behoefteanalyse te worden geweerd: “De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen”. De Raad concludeert dat verzoekers standpunt dat met het inkomen van de partner van de Belg ook rekening gehouden moet worden niet spoort met de huidige rechtspraak van de Raad van State.

3.17. Verzoeker betoogt dat er geen reden is om aan te nemen dat hij ten laste zou vallen van de sociale bijstand en dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon stabiel en regelmatig zijn, waardoor aan de doelstelling van de wet voldaan is, maar hij verliest kennelijk uit het oog dat de wet geen uitzonderingen bevat en de verplichting oplegt om het bewijs van bestaansmiddelen die voortkomen uit een werkloosheidsuitkering in hoofde van de referentiepersoon gepaard te laten gaan met bewijzen dat deze laatste actief werk zoekt. Zoals in de beslissing wordt aangegeven, kunnen geen bestaansmiddelen in aanmerking worden genomen en dient er bijgevolg geen behoefteanalyse te worden doorgevoerd. Enkel indien de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen lager zijn dan het referentiebedrag moet de overheid tot een behoefteanalyse overgaan (cf. RvS 25 november 2015, nr. 233.022).

3.18. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk is gegaan. Er blijkt niet dat werd uitgegaan van foutieve feitelijke gegevens of dat de gegevens niet correct zouden zijn beoordeeld. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van de (materiële) motiveringsplicht. Er blijkt evenmin een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN